

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 8.

srpen 2026

Obsah: TB Mystika mládí, J.Zahradníček Po žních, Ďábel zneužívá nové pohledy, V.Tylová Gradace nepoznatelnosti, Jací jsme, Azie jaká je, Jak se opakujeme... Úsměv života, O.Březina Odpovědi, Ďábelské intriky..., Mystika stáří, Memento, K.Křepelka, Modlitba, Brněnská akademie duchovního života Patrika Kužely OP, mučedníka Osvětími

MYSTIKA MLÁDÍ

Odedávna trpí lidstvo převahou široké masy a velmi nepatrným množstvím mravních osobností. Během doby se zdokonalují technické, chemické, biologické a genetické prostředky řízení širokých mas. Velkou nesnází na tom všem je, že široké masy vůbec nechápou svou osobu a tím méně mravní osobnost. Jsou ovlivňovány umělou digitální inteligencí, často řízenou roboty pod vedením lživého vládce světa, toho vraha, d'ábla. Proto snadno podléhají odosobnění, silně utlumenému rozumu a podloměné vůli, jakož ztrátou paměti nejen svých bližních, ale také dějinných osudů svého národa.

Co je osoba?

Osoba je jednotlivá rozumová bytost, vyznačující se jedinečností a totožností; obvykle je s vlastním jménem, schopná svobodně se rozhodovat, jednat i odpovídat za své jednání.

Původ pojmu osoba.

Zatímco slovanské jazyky to vyjadřují zpodstatnělým „o-sobě“, ve většině evropských jazyků se to vyjadřuje odvozeninami z latinského *persona*. Původně to znamenalo masku, resp. z řeckého *prosopon*, obličej nebo maska, kterou herec v antickém divadle nosil na obličej.

Boëthius popisuje osobu jako „jednotlivou bytost rozumem obdařenou přirozeností.“ Podle toho je lidská osoba bytost rozumové povahy, tedy nadaná základními vlastnostmi rozumnosti a duchovnosti, a zároveň jednotlivá a určitá bytost, která existuje v sobě jako podmět.

Sv. Tomáš Akvinský uznává toto vymezení, avšak rozšiřuje je o vztah. Osoba je jsoucno, které existuje *in se*, samo o sobě, a *per se*, prostřednictvím sebe. Tento způsob bytí je nejvyšší možný způsob existence. Osobě tedy přísluší nejvyšší „důstojnost“, která vychází ze skutečnosti, že existuje sama o sobě.

Pojem osoby jako jedinečného člověka je vlastní židovsko-křesťanskému myšlení. O tom svědčí už skutečnost, že Septuaginta, řecký překlad Starého zákona obsahuje slovo *prosópon*, tvář, osoba (většinou odpovídá hebrejskému *pánim*, které označuje tvář). Zmiňované slovo pak může označovat i celého člověka, avšak zvláštním způsobem se objevuje ve spojení *pené-jhvh*, které označuje Boží, Hospodinův pohled či tvář. Stejný význam si uchovává slovo i v Novém zákoně, taktéž ve spojení *prosópon teú*, Boží tvář. (1Pt 3, 12)

V učení svaté víry se pojem osoby vztahuje na člověka – Boží obraz, stvořený k Božímu podobě (Gn 1,26). Ten není jen souhrnem všech materiálních či jiných prvků a částí, nýbrž celkem, který sám sebe přesahuje a tak zůstává tajemstvím. Analogicky se pak pojem vztahuje na tři skutečnosti, které jsou v Bohu a které se liší svým původem a posláním, totiž Osoby Nejsvětější Trojice – Otec, Syn a Duch Svatý. (Mt 28,19)

Základní vlastnosti osoby

Podstatnými vlastnostmi osoby, které pocházejí z křesťanského pojetí člověka jako "stvořeného k Božímu obrazu", jsou rozum, svědomí, svoboda a odpovědnost.

Člověk jako osoba existuje sám o sobě jako jedinečné a neopakovatelné jsoucno, existuje jako Já, schopné sebereflexe, sebepochopení, sebeovládání, sebenaplnění. Lidskou osobu nedefinují pouze inteligence, vědomí a svoboda, ale je to osoba, která jako svébytná existence stojí za inteligentními, vědomými a svobodnými úkony. Takové úkony mohou u člověka někdy chybět, okolnosti mu je mohou upírat, avšak ani tak nepřestává být osobou. Toto pojetí osoby v křesťanství vysvětluje postoj křesťanů k ochraně života člověka jako takového, od počátku až do konce (včetně řešení situací, které se týkají např. interrupcí a eutanazie).

Na základě své schopnosti překračovat sám sebe je člověk otevřený ke světu, ke všem jsoucnům i k nekonečnému. Vůči nekonečnu je otevřen především svým rozumem a vůlí, které nejsou nijak ohraničeny. To může dokládat směřování člověka k hledání pravdy a dobra. Vůči druhým je otevřen už tím, že je schopen reflektovat sám sebe jako *ego* pouze ve styku s druhým *ego*.

Učení svaté víry rovněž rozlišuje mezi osobou – stvořenou věcnou daností – a osobností. Mezi osobou a osobností je souvztažnost. Osobnost by se nemohla uskutečňovat, dokonce by nebyla ani myslitelná bez osoby (zajišťující celistvost a totožnost v čase), z níž se vynořuje. Zároveň je zde rozdíl, neboť na věčné rovině není osoba a osobnost totéž. Osoba je věčně chápána stvořené jsoucno existující nezávisle na vnějších okolnostech, ovšem při vědomí utvářejícího vztahu se Stvořitelem. Ono vědomé prožívání „já“ vzhledem k

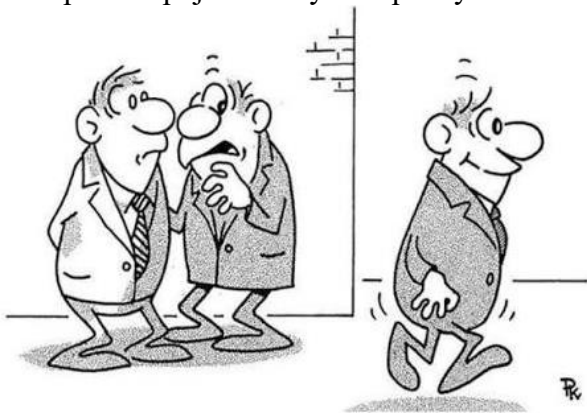
druhým a světu, je potom spíše osobností a platí, že není osobností bez vědomí a vztahování se k ostatním a okolí jako celku, ale osoby ano. Existence osoby na vědomém zapojení do přediava vztahů nezávisí.

Všechno toto je pro široké masu ztiženo tím, že to, co se o správném chápání osoby uvádí, je vzdálené od toho, co ohledně osoby tvrdí ve školách a knihách.

Správné pojetí osoby se zpochybnil Descartes. Rozštěpil člověka na dvě

nezávislé složky: myslící /vím/ a rozlehlou /jsem/, z nichž je osobou pouze myslící složka. Výsledkem je pojetí osoby jako vnitřně rozpolcené.

Dodnes trpí lidstvo nedostatkem jednotně vyhraněných osobností. A jak by ne, když se osobnost utváří v osobních vztazích k jiným lidem, avšak v současném lidstvu jsou živé vztahy nahrazeny umělými vztahy

„On vypadá jako blbec i mluví jako blbec.

Ale tím se nedejte oklamat! On je to opravdu blbec.“

pomocí mobilů a jiných digitálních prostředků.

Co je osobnost?

Charakter vyrůstá z přirozeného materiálu, který člověk má v sobě, tím, že výchova a sebevýchova v něm vytváří zaměření a ustálení. Zaměření si získává člověk poznáním a vývojem myšlenkových schopností, mravní zdatnost si získává ustálením svého přirozeného uzpůsobení. Tím řídí jednání k dosažení mravních hodnot a cílů. Hodnoty a cíle jsou těsně spojeny s lidským životem. Člověk má k nim nutný a přirozený poměr a výchovou jich dosahuje. Charakter a osobnost je toto ustálení jednání a činnosti; ustálení zajišťuje v konání přednost hodnotám a zároveň kázní zavedený způsob jednání. Nejlepší charakter spočívá v osobnostní dokonalosti; té nabýváme vzrůstem duchovní síly a zdatnosti, nejvíce je v ctnostech, tedy v jistém utvrzení přirozeného uzpůsobení člověka.

Modernisté zkoumali více člověka jako jedince v biologickém rouše a v předpokladech duševního rozvoje. Tím ničí duševní samostatný způsob postupu a výchovy.

V životním pojetí osobnosti se vytratilo vše, co člověk může mít pevného, zvláště byly odstraněny upevněná uzpůsobení mravní a vše bylo nahrazeno okamžitým, způsobem odezvy. V člověku a jeho osobnosti existuje věčný základ osobní činnosti a odezvy a jeho spontánního projevu života. Tím je lidská přirozenost zdroj činnosti organické, duševní i duchovní.

K duchovní stránce osobnosti patří i mravní stránka, v níž osobnost nabývá zvláštní dobroty a velikosti.

K dobrotě a velikosti mravní osobnosti patří i vědomí důstojnosti. Etické zkoumání ukazuje, že je v člověku taková skutečnost života, kterou poznáváme a pomáháme jí k vývoji křesťanskou etikou. Moderní společnost dosud nezadusila všechna ohniska kultury ducha, mravní odvahy, statečnosti a ctnosti; plamen ještě hoří a zlo není nenapravitelné. (M.Habáň Přirozená etika V) Tomáš Bahounek OP

+++

PO ŽNÍCH

KRAJ VŠECHEN OSTŘÍHÁN A HOLÝ JAKO DLAŇ,
NEBESA PROUDY OHNĚ VYLÉVAJÍ NAŇ.
KOŽICHU STÉBEL ZBAVENA A K OBZORU AŽ PUSTÁ
TÁHNOU SE POLE REZAVÁ A PRÁZDNO JEJICH VZRŮSTÁ
DNEM KAŽDÍČKÝM, VŠAK NIC UŽ LETOS NESTANE SE
V TÉ VODOROVNOSTI, JEŽ PEČETÍ SLUNCE NESE -
A ŽIVOT NAŠLAPUJÍCÍ SI ZŠIROKA
ZAS KRUH SVŮJ UZAVÍRÁ JEDNOU DO ROKA.

ZAS K NOCI VŠE SE OBRÁTÍ A ZDRÍMNE V PÁNU,
ČEKÁNÍ TÍŽIVÉ SE SKLONÍ K MÉMU LÁNU -
TEĎ VŠAK SLOUP OHNIVÝ MI TANČÍ PŘED OČIMA,
ŽÍŘA V KVĚTECH TŘEZEK SE HOŘCE K NEBI VZNÍMÁ,
ŽÍŽEN SE ROZPÁLILA PROTI MNĚ A PŘED UKRUTENSTVÍM
SMOLNÉHO DEŠTĚ PAPRSKŮ SE VŠECHEN V SOBĚ CHVÍM.

BRAMBOŘIŠTĚ ZELENĚ BRČÁLOVÁ ZE SIL POSLEDNÍCH
NADĚJÍ KE KOŘENŮM POUTÁ NA DNĚ LÍCH,
A SRDCE STRÁDAJÍCÍ SI DÁVÁ STEJNOU PRÁCI,
A SRDCE VZNÍCENÉ KREV K MÍSTŮM OHROŽENÝM VRACÍ,
JSOUC V ZBRONI PRAVDY HOTOVO VŽDY PROTI FRONTÁM DVĚMA,
JSOUC V NEBEZPEČÍ ZDE, LEČ K ÚNIKU SE NEMÁ.

VOZOVÉ HRADBY OBLAKŮ RACHOTÍ DENNĚ JINAM,
JÁ DECHEM OHNIVÝM ZDE VŠECHNO V SEBE SPÍNÁM.
JEDINOU JISKÉRKOU BY VZPLÁLY SMOLNÉ LESY,
A JÁ SE NEDĚSÍM ZLOU VÝHNÍ PRONIKNUT -
Z PAPRSKŮ DIAMANTOVÝCH SI SPLETA PRUT
JAK SVATÝ PROKOP V PLUH ZAPRÁHNŮ BĚSY

Jan Zahradníček

+++

ĎÁBEL ZNEUŽÍVÁ NOVÉ POHLEDY NA ČASOPROSTOR

Ve 20. století otřásla teorie relativity poznáváním vesmíru tak, aby nahradila lidské poznání dobyvačností, touhou zmocňovat se vesmíru a snahou rozbíjet mikrokosmos atomu. Proto se ve fyzice vynořují nové otázky. Je časoprostor

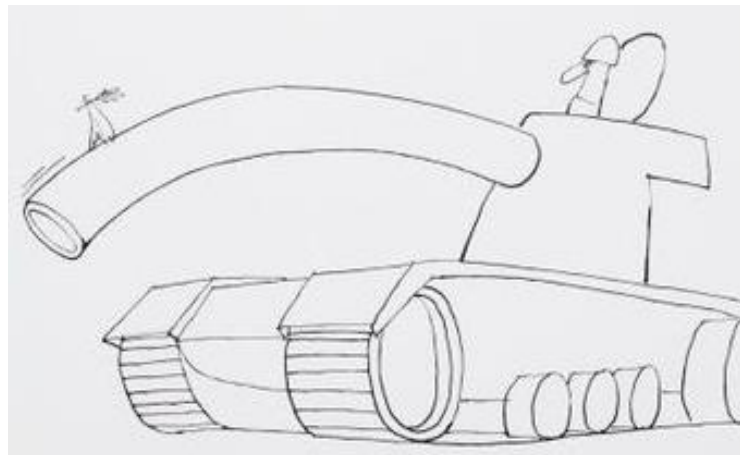
skutečně zakřivený nebo existují jiné možnosti? Proč fyzikové pátrají po teorii kvantové gravitace?

Obecná teorie relativity, kterou odvodil A.Einstein /1915/ ze speciální teorie relativity, formulované jeho bývalou manželkou Milevou Marić /1905/, způsobila revoluci v našem poznání vesmíru. Představa, že hmota zakřivuje časoprostor a toto zakřivení že určuje, jak se věci pohybují, se stala základním kamenem „modernistické“ fyziky. Přesto, více než sto let po jejím vyjádření, se stále objevují otázky a odlišné pohledy, které nutí vědce přehodnocovat i ty nejzákladnější modernistické náhledy. Nedávné studie se noří hluboko do

filozofických a problémů, zkoumají alternativy k obecné relativitě a pátrají po motivacích pro zcela novou teorii kvantové gravitace. Celá tato modernistická fyzika nevede k poznání světa, nýbrž k dobývání světa, zmocňování a přivlastňování si světa, ba i k soustavnému rozbíjení světa, totiž jeho atomů. Na konci tohoto úsilí je atomová bomba, shozená na Hirošimu a Nagasaki, a následné zastrasování a zotročování lidstva západní velmocí. Pro použití atomové bomby na Hirošimu a Nagasaki neexistují a nikdy nebudou existovat morální důvody. Přes všechny výmluvy, že ke kapitulaci Japonska nebylo možno použít běžné prostředky války, fakta ukazují, že cílem nebyla jen porážka Japonska, ale velmocenské zastrasení a zotročení celého lidstva atomovou bombou. Kéž Bůh je milostiv americkým kolonizátorům světa!

JE ČASOPROSTOR ZAKŘIVENÝ?

Jedním z důsledků obecné relativity je domněnka, že žijeme v zakřiveném časoprostoru. Existuje však jiné vymezení gravitace, známé jako *teleparalelní ekvivalent obecné relativity* /TEOR/. To nabízí jiný pohled. TEOR popisuje gravitaci v plochém časoprostoru, který ale namísto zakřivení představuje torzi, skrut. Žádný pokus nedokáže rozlišit mezi těmito dvěma teoriemi.

Tato situace, známá jako nedourčenost teorie daty, představuje filozofickou otázku. Pokud máme dvě teorie, které zahrnují stejné předpovědi, ale nabízejí odlišné obrazy světa (v jednom případě zakřivený časoprostor, v druhém plochý s torzí, skroucením), kterou z nich máme považovat za "skutečný" popis reality?

Vzniká však další otázka: problém použitelnosti a viditelnosti torze, skroucení. Je torze stejně snadno vymežitelná pomocí měřicích procedur jako zakřivení a dokážeme si to názorně představit? Torze není složitější než zakřivení. Nakonec zůstává otázka, zda je náš časoprostor zakřivený, nebo plochý s torzí. /pokr./

+++

GRADACE NEPOZNATELNOSTI

MODERNÍ LEXIKONY TŘÍDÍ

QUASARY, PULSARY I LIDI.

ČÁSTICE, KTERÉ VYBÍHAJÍ Z ŘADY
SE VRAZÍ NĚKAM DO PLEJÁDY.

JDEME DO PRÁZDNÝCH SLOV
NECESTOU K MLHAVU.

ZA MYŠLENÍM A CITY
JE PROZATÍM SVĚT SKRYTÝ.

V SLOŽITÉ JEDNODUCHÉM
SVĚTĚ BOŽÍ OZVĚNY
LIDÉ PŘESKUPUJÍ, PŘEMISŤUJÍ
VRÁBĚJÍ OBMĚNY.

JAK TO, ŽE VIDÍME
JAK HVĚZDY SVÍTÍ,
ANIŽ BY BYLY K ZEMI
PŘIPOJENY SVĚTELNOU NITÍ?

PÁTRÁNÍ VEDE DO MÝLEK A ILUZÍ
A SKEPSE PŘI CHŮZI
ZA BLUDIČKAMI, DOHADY.
BEZ PLÁNKU NA ZAKOPANÉ POKLADY.
ATOM JE CELÝ ROZVIKLANÝ,
KMPŤÁ V NĚM OBSAH NEKONEČNĚ MALÝ,
NA POVEL NEZRYCHLÍ A NEZPOMALÍ.
ROZMLČELY SE ATOMOVÉ LÁNY.

Vlasta Tylová

*Prostoduší dědi pošetilost, kdežto chytří
jsou korunováni poznáním
Příslovi 14, 22-29*

+++

Základ relativity setrvačnosti a "Zapletená relativita"

Další význačnou otázkou je zásada relativity setrvačnosti. Ta zjednodušeně říká, že setrvačné vlastnosti tělesa (tedy to, jak se těleso brání změně pohybu) by měly být zcela určeny rozložením hmoty a energie ve vesmíru. Jinými slovy, časoprostor by neměl mít žádné vlastní, absolutní vlastnosti, ale měl by být plně určen hmotou, která ho "vyplňuje". Einstein později uznal, že obecná relativita /OR/ neuspokojuje tento základ, protože připouští existenci řešení bez jakékoliv hmoty (vakuová řešení).

Olivier Minazzoli představuje další pojetí nazvané "*Zapletená relativita*". Tato je navržena tak, aby lépe odpovídala Einsteinovu pojetí a základu relativity setrvačnosti. Klíčovou vlastností *Zapletené relativity* je, že vylučuje existenci časoprostoru bez hmoty, která jej prostupuje.

Proč vůbec někdo usiluje o teorii kvantové gravitace?

Zatímco různá pojetí relativity nabízejí odlišné způsoby dobývání vesmíru, jedním z největších cílů současné fyziky je vyjádření teorie *Zapletená relativita*. Proč takovou teorii vůbec hledáme? Na rozdíl od vývoje kvantové mechaniky nebo speciální teorie relativity, které byly zásadně určovány pokusnými odchylkami, tak pátrání po kvantové gravitaci je vedeno teoretickými a filozofickými úvahami.

Hlavním důvodem je potřeba využít k dobývání a rozbíjení vesmíru fyzikální režimy, kde očekáváme, že jak obecná, tak kvantová teorie budou plnit zásadní úlohu.

Neustálé bloudění dobyvatelů vesmíru

Přestože obecná teorie relativity představuje jednu z největších rozumových otázek 20. století, fyzikové se nespokojují se daným stavem poznání. Přítomnost uvedených pojetí zpochybňuje naše základní představy o povaze časoprostoru. Snaha o naplnění základu relativity setrvačnosti vede k novým teoretickým výplodům, jako je *Zapletená relativita*. A konečně, hluboké koncepční problémy a touha po úplnějším a jednodušším popisu vesmíru pohánějí soustředěné hledání teorie kvantové gravitace.

Ačkoliv cesta ke konečnému dobytí a vykořisťování gravitace a časoprostoru zůstává dlouhá a klikatá, právě tyto výzvy posouvají hranice lidského uchvacování a rozbíjení světa. Jedno je jisté: událost toho, jak funguje uchvácený a atomicky rozbíjený vesmír na své základní úrovni, se stále děje.

Tato modernistická fyzikální ideologie je soustavně ovládána d'áblem k zastrasování a zotročování lidstva pod záminkou falešné potřeby dobývání a zmocňování se světa. Proti tomu stojí vznešené úsilí Nikoly Tesly, který se vždy snažil využít stávající síly světa pokojně ve prospěch a zušlechtnění lidstva, bez rozbíjení atomů a ničení světa a národů. Tomáš Bahounek OP

+++

VE ZPUSTLÉM PARKU UMĚNÍ JIŽ PROŠLA VŠE
BLÍŽ K NOCI ZAMKLÉ S DŮVĚRNÝM POHLEDEM,
U ZAMČENÝCH VRAT DLOUHO PROSTÁLA
UMDLENÁ HUDBOU, KRÁSOU, RYTEM JEDNOTVÁRNÝM.

NAD RUDÝM LISTÍM NEBE NEHYBNÉ;
VE VODÁCH MLČENLIVÝCH VĚŽÍ OBRYSY;
DO PROBLEDLÉHO VZDUCHU NOCÍ SEVERNÍCH
OSPALÉ STROMY HUČELY TISÍCI KYTAR.

PAK KDYŽ SE ROZEDNILO, VIDĚLA
POSLEDNÍ HROZNY ČERNÉ V BLÁTĚ PODÉL ZDÍ,
EPOCHA DOZRÁLA ZDE, DOKVETLA, ZDE NELZE ZRÁT UŽ VÍC.

JE TŘEBA DO ŠÍŘI A DO VÝŠI SE ROZMÁCHNOUT,
NAD VELEMĚSTA MYŠLENEK A NAD PŘÍSTAVY SNŮ,
KDE Z MILIONU KORÁBŮ HŘMÍ POZDRAV SLUNCI!

Antonín Sova

+++

BI. RAMON LULL KNIHA O PŘÍTELI A MILÁČKU

121. Přítel psal tato slova: Raduje se můj Miláček, neboť jemu posílám myšlenky; pro něho pláčou mé oči a cítí mdlobu a nežiju ani necítím, nemám zrak, sluch ani čich.

122. Ó, rozumě a vůle, vyjte a vzbud'te veliké psy, kteří spí, když zapomínají na mého Miláčka! Ó, zraky, plačte! Ó, soudce, vzdychej! Ó, paměti, vzpomínej na urážky svého Miláčka, jež mu působí ti, které on tak vyznamenal!

123. Množí se nepřátelství mezi lidmi a mým Miláčkem; a slibuje jim dary a odměny můj Miláček a hrozí spravedlností a moudrostí. Paměť pak a vůle pohrdají jeho hrozbami i jeho sliby.

124. Přiblížil se Miláček k Příteli, aby ho potěšil a posílil ve mdlobách, jež snášel, a v jeho pláči: a čím více se Miláček blížil ku Příteli, tím silněji plakal a zemdlíval Přítel pro potupy, které spolutrpěl se svým Miláčkem.

125. Pérem lásky a vodou slz na papír vášně psal Přítel list svému Miláčku, v němž povídal, že oddanost otálí, láska zmírá a klamy a bludy množí jeho nepřátele.

126. Svázaly se lásky Přítelova a Miláčkova paměti, rozumem a vůlí, aby se Přítel a Miláček neodloučili. Ležel Přítel na lůžku lásky: prostěradla byla z radostí a přikrývka ze mdlob a polštář byl ze slz. Vyvstala otázka, zdali sukno polštáře bylo ze sukna prostěradla, nebo z přikrývky.

128. Miláček oblékl svého Přitele do pláště a sukně a haleny; i udělal mu kabátec lásky a košili myšlenek a střevíce protivenství a vínek slz.

129. Prosil Miláček svého Přitele, aby na něho nezapomínal, i pravil Přítel, že nemůže na něho zapomenouti, poněvadž jej nemůže neznati.

130. Miláček povídal Příteli, aby na těch místech, kde se nejvíce bojí, jej chválit, jej chválil a hájil. I řekl Přítel, že z lásky se toho uchopí. — Odpověděl Miláček, že se pro svou lásku vtělil a přišel, aby zemřel.

131. Řekl Přítel ku svému drahému Miláčku, aby mu ukázal způsob, jak by to mohl učiniti, aby ho lidé poznali, milovali a chválili. — Naplnil Miláček svého Přitele úctou, trpělivostí, smilováním, útrapami, přemýšlením, vzdechy a slzami. A v srdci Přitelově byla odvaha chváliti svého Miláčka a v ústech jeho byly chvály jeho Miláčka a v jeho vůli bylo opovržení k hanám lidí, kteří soudí falešně.

132. Mluvil Přítel k lidem tato slova: — Kdo opravdově si vzpomene na mého Miláčka, zapomene v okolnostech své vzpomínky na všechny věci: a kdo na

všecky věci zapomene pro vzpomínku na mého Miláčka, ve všech věcech jej obhájí můj Miláček a podíl mu dá na všech věcech.

133. Tázali se Přitele, z čeho se rodí láska, jakož i čím je živa a čím umírá. — Odpověděl Přítel, že láska se rodí ze vzpomínky a žije z pochopení a umírá zapomenutím.

134. Přítel zapomněl na všechno, co je pod svrchovaným nebem, aby tak rozum mohl výše stoupat k poznání Miláčka, ježž vůle toužila pochopit a rozjímat, chválit a hlásat.

135. Přítel se šel bít za čest svého Miláčka a vedl ve své četě víru, naději a lásku, spravedlnost, opatrnost, statečnost a mírnost, aby přemohl nepřátele svého Miláčka. A Přítel byl by býval přemožen,

kdyby mu byl nepomáhal jeho Miláček tím, že mu naznačoval svou vznešenost.

136. Přítel chtěl cestovat až k poslednímu cíli, skrze nějž miloval svého Miláčka; a ostatní cíle mu kladly překážky do cesty. A proto dlouhé žádosti a myšlenky daly Příteli smutek a zemnění.

137. Těšil se a radoval Přítel ze vznešenosti svého Miláčka a tesknil Přítel přílišným uvažováním a myšlením. I byla otázka, co cítil silněji, zda radosti, či trápení?

138. Přítel byl vyslancem svého Miláčka ke knížatům křesťanským a pohanským, aby jim ukázal Umění a Počátky, jak poznat a milovat Miláčka.

139. Vidiš-li milence zdobeného nádherným oděvem, ctěného planou slávou, tlustého z jídla a spaní, věz, že v něm vidíš zatracení a muky. A vidiš-li milence chudobně oděného, opovrženého davem, pobledlého i vyhublého od postu a bdění, věz, že v něm vidíš spasení a ustavičné požehnání.

140. Přítel naříkal a srdce vzkřiklo pro zápal lásky. Umíral Přítel, i zaplakal nad ním Miláček a dal mu útěchu v trpělivosti a naději na odměnu.

141. Plakal Přítel pro to, co ztratil, a nebylo nikoho, kdo by ho mohl potěšit, poněvadž jeho ztráty byly nenahraditelné.

142. Stvořil Bůh noc k bdění a přemítání o Miláčkových vznešenostech a Přítel se domníval, že ji stvořil k odpočinku a spánku pro ty, kteří jsou trýzněni láskou.

143. Opičili se lidé po Příteli a kárali ho, poněvadž chodil tak, jako by byl zblázněný láskou. A Přítel opovrhoval jejich opičením a káral lidi, poněvadž nemilovali jeho Miláčka.

144. Povídal Přítel: — Jsem oblečen do špatného sukna, ale láska obléká mé srdce do radostných myšlenek a mé tělo do slz a teskností a utrpení.

145. Zpíval Miláček a pravil: — Vypravil jsem své chvalořečníky, aby chválili mou důstojnost; a nepřátelé mých předností je mučili a potupili: a proto jsem poslal k svému Příteli, aby kvílel a plakal nad mojí potupou; a jeho kvílení a pláč zrodily se z projevů mé lásky.

146. Přisahal Přítel Miláčkovi, že pro svou lásku miloval a snášel trýzně a utrpení, a prosil Miláčka, aby na jeho trýzně a utrpení pamatoval. — Přisahal Miláček, že je přirozenou vlastností jeho lásky, aby miloval všechny ty, kteří ho milují, a měl soucit s těmi, kteří pro lásku k němu trýzně snášejí. Zaradoval se a potěšil Přítel v přirozenosti a podstatné vlastnosti svého Miláčka.

147. Miláček zbavil mluvy svého Přitele, i těšil se Přítel tím, že hlídal svého Miláčka.

148. Tak plakal a volal Přítel na svého Miláčka, takže Miláček sestoupil se svrchovaných výsostí nebes a přišel na zem plakat, trpět a umřít z lásky a vyučit lidi, jak mají milovati a znáti a chváliti jeho čest a slávu.

149. Káral Přítel křesťany, že nekladou jméno jeho Miláčka Ježíše Krista v čele svých listů, aby mu tak vzdávali čest, kterou Saraceni vzdávají Mohamedovi, jenž byl člověk nepravý, jemuž vzdávají čest, neboť ho jmenují nejprve ve svých listech.

150. Potkal Přítel panoše, který šel zamyšlen a byl vyhublý a pobledlý i chatrně oblečený; i pozdravil Přitele povídaje, aby Bůh ho vedl, by našel svého Miláčka. A Přítel se ho ptal, po čem ho poznal? A panoš mu řekl, že jedno tajemství lásky prozrazuje druhé, a tak že jedni milenci poznávají druhé.

151. Vznešenosti a důstojnosti a dobré skutky Miláčkovy jsou Přítelovým pokladem a bohatstvím. A Miláčkovým pokladem jsou myšlenky, tužby a trápení, slzy a zemdlení, jež Přítel snáší, aby ctil a miloval svého Miláčka.

152. Veliké pluky a veliké čety se spojily se zkušenými v lásce a nesou prapor lásky, na němž je podoba i znak jejich Miláčka. I nechtějí připustit do své společnosti žádného člověka, jenž by byl bez lásky, aby tím jejich Miláček nedošel potupy.

153. Lidé, kteří se staví být šílenými, aby dosáhli peněz, pobízejí Přitele, aby se zbláznil z lásky; a stud, který má Přítel z toho, že chodí jako blázen mezi lidmi, ukazuje Příteli, jakou má lásku a úctu před lidmi. A proto je otázka, která z těch dvou pohnutek je větší příležitostí k lásce.

154. Rozesmutnila láska Přitele přílišným přemýšlením: i zazpíval Miláček a zaradoval se Přítel, jak ho uslyšel. A byla otázka, která z obou byla větší příležitostí rozmnožit lásku v Příteli.

155. V tajemstvích Přitele jeví se tajemství Miláčkova a v tajemstvích Miláčkových jeví se tajemství Přitelova. A je otázka, které z obou tajemství je větší příležitostí ku projevení.

156. Ptali se šíleného, jakými znameními poznal svého Miláčka. Odpověděl a řekl, že milosrdenstvím a slitováním, které jsou podstatně v jeho vůli bez jakékoli změny.

157. Pro zvláštní lásku, kterou měl Přítel k Miláčkovi, miloval obecné dobro nad dobro zvláštní, aby všeobecně byl jeho Miláček znám, chválen a žádán.

158. Láska a neláska se setkaly v sadě, kde tajně spolu rozmlouvali Přítel a Miláček. A láska se ptala nelásky, s jakým úmyslem přišla na to místo. — Odpověděla neláska, že proto, aby Přitele zbavila lásky a Miláčka zneuctila. Velice nelíbilo se Miláčku a Příteli to, co povídala neláska, i rozmnožili lásku, aby přemohla a zničila nelásku.

159. — Pověz, šílený, k čemu se více kloní tvá vůle, k milování nebo k nenávidění? Odpověděl, že k milování, poněvadž nenáviděl jen proto, aby mohl milovat.

160. — Pověz, milence, k čemu máš více porozumění: slyšet pravdu nebo lež? — Odpověděl, že slyšet pravdu. — Proč? — Protože rozumím lži, abych mohl lépe rozumět pravdě. /do češtiny upravil TB/ /pokr./

EVROPA

TO NETVOR, SFINGA ZÁHADNÁ, ZVĚTRALÁ. MECHOVITÁ.
DVĚ MASKY ŠILHAVCE KU RŮZNÝM DÓLŮM ČNÍ.
JIŽ DÁVNO JEDNA ZPÍVÁ LIDSKOST, ZPÍVÁ HYMNY PROROKŮ
A DRUHÁ HOUPÁ SE NA TYGRÍCH TLAPÁCH, BESTIE.

CO DO NÍ PŘEŠLO DNŮ. CTIHODNÍ PAPEŽI A KRÁLOVÉ.
A HORDY JEJICH, HALAPARTNY K SLUNCÍ VZTYČENÉ
SE DOVRAŽDILY. MOR NA ČERNÉM KONI
ZA NIMI DOKLUSAL ZAVŘENDU BRANDU.

VZNEŠENÁ K SMÍCHU EVROPO, KDYŽ HLAS TVŮJ PROROCKÝ
PROVÁZEN PĚSTÍ KRVAVOU A OKEM ZALITÝM
JE KORUNOVÁN NOVOU PYRAMIDOU MRTVOL,

MY, SLABÍ, NEMOCNÍ, VYSSÁTÍ, ZNEMRAVNĚLÍ
BZUČÍCE PASKVILY NA VELKÝ ŽIVOT ČLOVĚKA,
SE STUDEM HADRY PŘEVAZUJEM SI NA BÍDNÉM TĚLE.

Antonín Sova

+++

OPLODNĚNÍ VE ZKUMAVCE“ JE VYNÁLEZ LIDSKÉ ZKÁZY

Výzkumy ukazují, že mnoho dětí počatých oplodněním ve zkumavce dostalo zhoubné nádory, a mnohé na ně už zemřely, ačkoli dárce spermatu byl a je úplně zdravý.

Kdo selhal a kdo je bez viny? Tak se ptá mnoho lékařů, ale výnosnost jejich podnikání s početím dětí ve zkumavce jim zabráňuje v úsudku, že na vině samotná je nepřirozená metoda plození dětí ze zkumavky.

Mezi lékaři převládá názor, že plodnost lidstva klesá. V roce 2021 bylo na celém světě postiženo neplodností přibližně 198 milionů osob. Z tohoto počtu bylo 143 milionů žen. To představuje oproti stavu z roku 1990 nárůst o 82 %, a 55 milionů mužů, což odpovídá nárůstu o 74 % za stejné období.

Za jednoho z nejpłodnějších mužů v dějinách je považován Čingischán. O zakladateli mongolské říše se uvádí, že měl přes 20 synů. Stali se zakladateli různých mongolských kmenů. Přispěli k rozšíření jeho rodové dynastie. Genetické studie naznačují, že až 16 milionů mužů v Asii, tedy asi 0,5 % mužské světové populace, je jeho přímými potomky.

Některé dnešní páry skončí na klinikách k „oplodnění dětí ze zkumavky“, kde se úspěšnost „oplodnění ve zkumavce“ pohybuje kolem 25 %. V České rep. se i tak rodí „ze zkumavky“ 6,2 % všech dětí. Ve Španělsku je to 8,9 %.

Sperma dárce se používá k oplození vajíček ve zkumavce v případech, kdy muž nemá vhodné spermie. Dárci se nevybírají jen podle jakosti spermatu. Procházejí vyšetřeními na viry i bakterie. Jsou podrobeni vyšetření na závažné genetické defekty. Nedávný případ z Dánska ukazuje, že absolutní jistotu s bezpečností početí ve zkumavce nebudeme mít nikdy. Dánský případ ale odhalil jeden z velkých problémů dárcovství spermatu, který souvisí s nepřirozeností oplodnění ve zkumavce.

Od roku 2005 si jeden zdravý, mladý student v Dánsku přivydělával dárcovstvím spermatu za úplatu. Jeho sperma pak dánská *European Sperm Bank* prodávala zájemcům dalších 17 let, a to nejen v Dánsku. Celkem jím oploďňovali embryologové ze 67 klinik ve 14 evropských zemích. Dárce se stal biologickým otcem nejméně 197 dětí. V roce 2025 se ukázalo, že některé z dětí zplodených tímto mužem onemocněly zhoubným nádorem.

Výskyt nádoru u několika potomků jednoho dárce spermatu vyvolal poplach. Některé děti už onemocněly a v jistých případech na rakovinu zemřely.

Odborníci tvrdí, že hlavní potíž je v množství dětí, které byly spermatem jednoho dárce ve zkumavce zplodeny, ale rozhodně nepřipouštějí fakt, že sama metoda oplodnění ve zkumavce je nepřirozená, zvrácená a nemorální.

Kolik dětí smí dárce zplodit?

V České republice smí dárce nebo dárkyně absolvovat odběr pohlavních buněk nejvýše desetkrát. Z každého odběru spermatu lze získat stovky milionů spermií a ty lze rozdělit na

mnoho dávek. Nepřirozené umělé oplození se u nás dnes provádí skoro výhradně injekcí spermie do vajíčka (v tom je ČR v Evropě spolu s SR na prvním místě). Při této metodě stačí teoreticky k početí dítěte jedna jediná spermie. Z toho je zřejmé, že jsme v regulaci dárcovství spermií naprosto nemorální.

Dárcovství pohlavních buněk je v ČR využíváno celkem hojně. Významný podíl na tom mají klienti, kteří přijíždějí do ČR z ciziny. Jasně je to například u vajíček darovaných českými ženami, která na našich klinikách v drtivé většině dostávají ženy přijíždějící ze zahraničí. Není třeba dodávat, že pro kliniky jsou zahraniční klienti finančně výnosnější.

Dnes se v ČR dává za sperma kolem 2000 Kč, za vajíčka kolem 35 000 Kč.

Z obavy, aby nebylo dárců, se v ČR stále praktikuje anonymní dárcovství, i když je tím porušeno přirozené lidské právo dítěte znát své biologické rodiče.

Pro nás je důležité, že při tomto odosobnění je ochota lidí darovat spermie nebo vajíčka výrazně vyšší.

A tak se třeba nedávný ministr zdravotnictví ČR Vlastimil Válek nechal slyšet, že „v Česku panuje na zachování anonymity (dárců) shoda odborné veřejnosti.“

Dánský případ berou některé státy za podnět k přehodnocení stávající praxe oplodňování ve zkumavce. V České republice to ale vypadá, že se spíše spoléhá na to, že budeme moci i nadále pokračovat v zasetém zvráceném systému předávání života ve zkumavce. Co říci o lidstvu, které se vymlouvá na nedostatek plodnosti, aby zavádělo nedůstojný a zvrácený způsob oplodnění ve zkumavce, a přitom se každoročně v celém světě zabíjí potratem asi 42 milionů počatých lidských životů, tedy každoročně ztráty na životech jsou jako oběti ve Druhé světové válce? Jen v České republice je ročně potratem zabíjeno 32 tisíc počatých dětí a k tomu ještě asi 20 tisíc ročně potraceno potratovou pilulkou.

I sebelepší básnické představení pádu do hříchu však neukazuje cestu z tohoto propadliště, v kterém se ďábel ocitá navěky. Pro člověka je stále podaná ruka Ježíše Krista. Stačí se té ruky chytit a pevně držet. Je to tím těžší, že prvním odrazovým můstkem pro člověka je zjevně jeho rodina. Ta ovšem je ve většině případů rozpadlá nebo na cestě k rozpadu. Ve škole pokračuje digitální znásilňování člověka na poddajného otroka. Tomu slouží také sdělovací prostředky a internet, které pracují na soustavném vymývání jeho mozku. Zbývá jen ta nejzranitelnější jednotka, kterou je člověk sám. První je zachycení Božího volání. Přitom odpověď člověka na ně je od samého začátku brzděna zavedenými zvrácenými skladbami rodiny, školy, masmédií a celého světa digitálně ovládaného tím starým lhářem a vrahem.

Rozhodnost prvního kroku lidské odpovědi na toto volání Boží vyžaduje drastické opatření, otřásající celou bytostí člověka, drásající jeho myšlení, citění a chtění. Čím otřesnější a bolestnější je pokání, tím spíše se však člověk stane předmětem zájmu psychiatrů a sociálních patologů.

Býváme znepokojováni okolními poměry a toužíme po změně k lepšímu. Sami ovšem nemáme sílu ani ochotu něco měnit. Především však musíme být znepokojováni svou vlastní pýchou, falešným kompromisnictvím a vlastně svým farizejstvím, když jednu ruku podáváme Pánu Ježíši, kdežto druhou ruku falešnému vládci světa, a zapomínáme, že ta Kristova ruka je kvůli našim hříchům probodaná. Přesto můžeme změnit hodně, když svou činnost obrátíme dovnitř, k našim vnitřním pasivitám. Tak je tu nesmírně velká cesta modlitby a pokání. Pokání má v sobě cosi radostného.

Co je na pokání tak radostného? My lidé často upadáme do hříchu, a to je smutné, ale je radostné, když víme, že se všechno dá napravit. Pokání je cesta k nápravě, a to je zdroj velké naděje a radosti. Vlastním rysem pokání je umrtvování.

Svatý Izák Syrský píše o slzách, protože slzami začíná přechod od tělesného k duchovnu. Nelze však ulpívat na slzách. Je nutno odrazit se k činnosti obrácené dovnitř, zaútočit na vnitřní pasivity.

Pokání je lék, který stanovil sám Bůh s cílem nepřetržitého obnovování a léčení hříšných lidí:

Za prvé - pokání není pouze prožíváním spáchaných hříchů v tom samém. Jde o modlitbu před Boží tváří, v níž se člověk přibližuje k dokonalosti.

Za druhé je pokání přemítání o minulosti, odmítnutí spáchaných hříchů a obrácením.

Za třetí je pokání pohledem do budoucnosti a touhou uchovat svoji budoucnost neposkvrněnou hříchem.

Pokání je nazýváno druhým křtem. Bůh nechce, aby člověk přišel - z důvodu zneužití své svobody - o blažený stav, jenž pro něj byl připraven, a proto ...ve svém milosrdenství poskytl druhý dar, kterým je pokání, kterým by se jím život duše mohl každý den obnovovat; a tak se pokaždé napřímit.

Příznakem přechodu od tělesného k duchovnímu životu jsou slzy. Mají však být odrazovým můstkem k soustavné činnosti obrácené dovnitř, k našim pasivitám.

Co lidstvo neznalo a nemohlo toho dosáhnout, totiž poznání Nejsvětější Trojice, to nám bylo sděleno svatým křížem. Svatým křížem uvidíme tváří v tvář v nebeské blaženosti

Jsou tři Osoby, které vydávají svědectví: Otec, Syn a Duch Svátý. Tak čteme u sv. Jana. A tyto tři, které jsou naší Cestou v tomto životě a naší blažeností v životě věčném, jsou poznáni třemi.

A jakými třemi jsou poznáni? Pohlédněte na kříž. Kříž, na němž umírá Kristus Pán, byl vytesán ze dvou trámů. Dva trámy kříže, jeden směřuje k nebi, to je milost, která nás vede k Bohu. Druhý, příčný, jsou obtíže, které působí naše smyslnost, ďábel a svět. To vše přemůže milost, když položíme Krista Pána na tento kříž milosti a smyslnosti. Přijmeme Krista Pána na tomto kříži, který tvoří naše smyslnost a milost Boží, a pevněji než hřeby, můžeme na sebe upevnit Krista Pána každým svatým přijímáním, abychom mohli volat se sv. Pavlem: „*Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus*“.

Nový kříž – vedle naší smyslnosti a ďábla je tu ještě ďábelsky zmatený svět, způsobující světové války proti počatým dětem. Těm počatým dětem, kterým je násilně nebo chemicky zabráněno se narodit. Ve světovém měřítku je asi 42 milionu každoročně utracených dětských životů, v českém měřítku je to asi 50 tisíc každoročně chirurgicky a chemicky /potratovou pilulkou/ utracených dětských životů. Následek je přechod západní vlády sdělovacích prostředků k naturální směně zboží, maskované navenek předstíranou digitalizací měny a vylučováním hotových peněžních prostředků směny, a následný hladomor, epidemie, terorismus. Ježíš Kristus však živí své věrné. Tomáš Bahounek OP

TO BYLO V DOBĚ TĚ, KDY BOHOSLOVÍ KVÉSTI
A V NOVÉ ROZKLÁDAT SE JALO RATOLESTI.
TU DOKTOR VELIKÝ, BA JEDEN Z NEJVĚŠÍCH, —
ON DOVED' PRONIKNOUT AŽ NA DNO DUŠÍ ZLÝCH,
ON DOVED' OTEVŘÍT I SRDCE ZATVRZELÉ,
ON CESTY NACHÁZEL, JEŽ K NEBI VEDOU, SMĚLÉ
A DOSUD NEZNÁMÉ (ON PRVNÍ DO NICH ŠEL,
DŘÍV SNAD JEN DUCHOVÉ, CO PROSTI HMOTNÝCH
TĚL) —

JAK ZÁVRATĚ CHOPÍ TĚ, KDYŽ STOUPÁŠ VÝŠ A VÝŠE,
TAK ZVOLAL V ĎÁBELSKÉ ON ROUHAJE SE PÝŠE:
„Ó JEZU — JEŽÍŠKU, JÁ JSEM TĚ POVZNESL!
BYCH PROTI TOBĚ VSTAL, AJ, JAK BYS POKLESL!
Z TĚ VELKÉ SLÁVY, RCI, CO POTOM JEŠTĚ ZBUDE?
TY SÁM? ACH, NA POSMĚCH JEN NEDODOCHŮDČE CHUDÉ!“

A HNED V TĚ CHVÍLI MU SE ROZUM ZAKALÍ,
TO SLUNCE ŽÁŘÍCÍ SE ROUŠKOU ZAHALÍ.
TA HLAVA VĚHLASNÁ, — TEĎ CHAOS V NÍ SE HOSTÍ,
JEŽ BYLA JAKO CHRÁM, CHRÁM PLNÝ NÁDHERNOSTI
A PLNÝ POŘÁDKU A HOVNÝ NA POKLADY...
TEĎ NOC A MLČENÍ SE ROZŠÍŘILY VŠADY
TAK JAKO V SKLEPENÍ, KDYŽ KLÍČ JE ZAHOZEN.

JAK NĚMÁ TVÁŘ ON ŠEL, ŠEL MĚSTEM, Z MĚSTA VEN
A BLOUDIL CESTAMI JAK PŘEDMĚT NEŽIVÝ, JAK
VETEŠ ŠPINAVÁ, JEŽ TLÍ A PRÁCHNIVÍ; ON KRÁČEL
NEVĚDA, ZDA ZIMOU JDE ČI LETEM, A NA ZÁBAVU
BYL A NA POSMĚCH BYL DĚTEM.

+++

Jací jsme

Kořeny současného našeho stavu jsou zřetelně patrné. Předně sociálním nátlakem je tlumen zhodnocující vliv křesťanského kultu, podstatného to kultivujícího působení Církve. Tomu napomáhá znevažující působení falešných proroků a mediálně zmatených mas ohledně duchovních osob Církve a k zesměšňování Ježíše Krista. Falešní proroci zneužívají nejednoznačné dokumenty Druhého vatikánského sněmu k představování křesťanství a ostatních náboženství světa jako rovnocenných hodnot a usilují o jejich smíšení.

K tomu též překrucují Ježíšovo Slovo při Poslední večeři stejně jako zavádějí nejrůznější nepořádek v Božím domě, kde podávají svaté přijímání dokonce i na ruku, a to často v národním jazyce i nehodným osobám. Tento zmatek působený četnými vlky v beránčím rouchu strhuje mnoho ochablých ve víře mezi široké masy pověřčivých. To soustavně tlumí kultivující vliv Církve, omezující se na zbytek pravověrných, často donucovaných k životu v podzemí. Toto je činitel dalšího rozvracení kulturní Evropy. Na místo pravé víry se zde direktivně prosazuje pseudovědecká pověra jako jednostranná marxistická, ekologická, genderová či jiná ideologie.

Dalším místem je oblast mravní, v níž je člověk všemožně zbavován vlastní osoby. Zde je narušována sama jeho identita vylučováním stvořené lidské přirozenosti a zdravého selského rozumu a prosazováním vnějšího zařízení pro kontrolu myšlení a pro stanovení úředně uznávané pravdy. Dále je omezována svobodná lidská vůle až k otroctví a nevolnictví. To vylučuje přirozené vztahy mezi lidmi. Ty jsou nahrazovány bezdrátovými telefony, poskytujícími iluzi snadného spojení jedince s celým světem tak, jak je pro něho připraveno ústředními orgány.

Slouží tomu také náhražky umění ve stylu *techno* a jiných patvarů k vyvolávání temných sil, sledujících dokonalé zničení člověka. Výchova je vytržena z manželské rodiny otce a matky do ústavní výchovy školské a širší masmediální s úředně stanovenými osnovami. Dokonalé zmatení národních jazyků je nahrazováno iluzí zdánlivě všudypřítomného působení umělé inteligence /UI/, nabízející překlad do všech světových jazyků. To vše podporuje teoretické působení UI, jež přináší každému, připojenému do sítě, úředně schválený ideologický výklad čehokoli. Rozsáhlá relativizace teorie se prosazuje právním, politickým, vojenským a hospodářským nátlakem. To je usnadněno vylučováním hotových peněz a jejich nahrazením digitálními penězi. Pod okázalými hesly digitalizace směny se v běžném životě prosazuje primitivní naturální směna zboží za zboží. To je nutné, protože při rozsáhlém nedostatku základních věcí obživy, totiž vody a potravin, ale i oděvů a topiva, zbývá člověku pouze nezprostředkovaný obchod výměnný.

Ačkoli veškerou činnost úřední mají oficiálně plnit roboty, ve skutečnosti však většinou nefungují, protože prakticky nemají co poskytovat obyvatelstvu.

Soustavně vnějším sociálním nátlakem tlumený vliv obecné Církve a direktivně prosazovaná jednostranná ideologie, stárnoucí populace, nadměrná regulace, zabrzděný rozvoj techniky, a nedostatek uhlovodíků způsobuje, že naše domovina ztratila svou konkurenceschopnost, její inovační potenciál a výrobní kapacita jsou ochromeny.

Dlouho byla Evropa považována za světově „zavedenou kulturu“. Díky svému právnímu rámci, sociálnímu státu, vyspělé technice a ustáleným zařízením byla kdysi jedním z nejvlivnějších středisek moci. Evropský světadíl však nyní prudkým úpadkem ztratil schopnost působit jako zapojený účastník v

nových podmínkách svetových konkurencie. Skutočným problémom však není jen duchovní, mravní a hospodářský úpadek, ale úpadek strategický.

Příčinou tohoto poklesu jsou základní potíže: zestárlá populace a nadměrná regulace pod vlivem jednostranné ideologie. Tyto tři činitele dohromady mění světadíl v oblast s těžkopádnými rozhodovacími procesy, zastaveným rozvojem techniky a omezenou sociální mobilitou. Tuto skutečnost lze jasně sledovat na základě údajů o samotné populaci.

V roce 2024 byl medián věku obyvatel EU 44,7 let. Stručně slovy, polovina zdejší populace je starší 44,7 let. V Itálii je toto číslo 48,7 let. Evropa zestárla.

Zmenšující se populace v produktivním věku vyvíjí tlak na trh práce a zmenšuje daňovou základnu, zatímco sociální výdaje rychle rostou. Náš model sociálního státu byl postaven na předpokladu mladé a produktivní populace. Dnes je však tento model stále obtížnější udržet pod tlakem nákladů spojených se stárnoucí populací.

S růstem množství starších lidí roste zdravotní péče a služby dlouhodobé péče mezi oblastmi, kde vládní výdaje prudce rostou. Více chronických

onemocnění, větší potřeba péče a vyšší průměrný věk... Na druhou stranu se populace v produktivním věku zmenšuje, což omezuje možnosti hospodářského růstu. Příliv obyvatelstva z cizích zemí ještě více zatěžuje naše sociální a zdravotní možnosti.

To vyvolává nákladový šok v naší soustavě zdravotní péče a výrazně zvyšuje zátěž veřejných rozpočtů. Zdravotnické služby nejsou jen veřejné služby; jsou klíčovým pilířem evropského modelu sociálního zabezpečení. Narušení tohoto pilíře pod tlakem nákladů by mohla dále přizivit politický populismus, sociální napětí a nálady proti přistěhovalcům.

Potíže, kterým dneska čelí, jsou strukturální ztrátou konkurenceschopnosti. Hlavními příčinami této ztráty jsou rostoucí rozdíly v produktivitě a technologické propasti vůči Asii, zmeškaná digitální revoluce, vysoké náklady na energie a paliva, zostrující se konkurence mezi námi a ostatním světem.

Nadměrná kontrola: Především útlum zavedené duchovní kultury pod vlivem jednostranné pseudovědecké ideologie.

Úroveň kontrolních zařízení dosáhla zabrzdění hospodářského a technického rozvoje, ba jejich nahrazení úpadkem. Zaměřujeme se na „kontrolování technologií“ víc než na jejich „vynalézání a zavádění“.

Nejvýraznějším příkladem je oblast umělé inteligence (UI). Zdejším zákonem o UI vytváříme nejsoubornější kontrolu UI na světě a jasně vymezujeme svůj přístup jako „založený na riziku“. Tento přístup však vede k tomu, že naše kontrolní úřady a zásahy účinně omezují technologický rozvoj.

+++

AZIE JAKÁ JE

Sociální hybridizace dospívá k sjednocení ohledu na tělesnou stránku přirozenosti člověka, což zavání socialismem, dále na svobodu soukromo-podnikatelského úsilí, vynášející do popředí množství miliardářů, s řídící složkou odborných manažerů a umělé inteligence/UI/. Stát si zachovává svou řídící úlohu a zohledňuje svobodu soukromého podnikání, pokud někdo otevřeně nenapadá vládnoucí ideologii státu. Tak výrazně předbíhají ostatní národy ve vývoji nejnovějších technik. Technika ostatního světa se proti tomu jeví zastaralá.

Důležité je zavedení působivého pragmatického přístupu k technickým novinkám. Upřednostnění funkce před elegantním, škálovatelného před grandiózním a proveditelného před předvádivým.

Tak budují systémy řízení poháněné umělou inteligencí. Pro jeho pokrok jsou zde klíčová čtyři rozhodnutí.

Za prvé, především si z robotů a UI činí národní prioritu a vybudovali kolem nich celý ekosystém. Do roku 2030 bude v sektoru robotů pracovat milion ruských odborníků. Země také hodlá zvýšit roční přípravu odborníků na UI o více než 400 % a zajistit, aby 95 % přednostních odvětví bylo „připraveno na vstřebání technologií umělé inteligence“.

Hlavní je, že nevytvářejí jen dílčí robotické útvary, ale celou infrastrukturu: testovací polygony, továrny, systémy řízení.

Za druhé, na Východě se neúnavně experimentuje a ponechávají se pouze ty techniky, které obstojí v běžném použití. Výzkum ukázal, že po obdržení technických prototypů v roce 2022 provedla Azie za necelé tři roky více než 30 zásadních úprav. A tyto změny nepocházely jen od inženýrů, ale také od studentů na praxi v továrně. Továrna je tam v podstatě škola a škola je laboratoř. Stejná logika platí i pro samostatný provoz techniky

Za třetí, Východ se vyhýbá odtažitým bublinám. Místo toho, aby se honil za gigantickými novotvary, vyvíjí software, který řeší problémy přímo v praxi.

Za čtvrté, nejdůležitějším rozhodnutím, které Východ posunul vpřed, je jeho závislost na soukromém podnikání. Soukromé školy pro roboty a sítě pro výcvik dobrovolníků jsou klíčovým článkem soustavy. Školí operátory, testují nové technologie a soustavně upravují další produkty. Nové systémy se zkouší v realistických podmínkách a výsledky se okamžitě promítají do technologie a zdokonalených výrobků.

Stát otevřeně nediriguje daný ekosystém. Pouze sleduje, vybírá a rozšiřuje to, co přináší výsledky. Východ byl dlouho považován za vládní kolos na hliněných nohou. Stal se však ohniskem podnikatelské činnosti.

Americké prostředí má mnohem důkladnější technicko-inovační základnu než Východ. Postrádá však někdejší zaváděcí vůli přistěhovalců vytěžit ze země maximum. Tak dané prostředí, vybavené zavedenými válečnými kolosy, nedokáže bez někdejšího edisonského a fordovského vynálezavého a podnikavého živlu a bez někdejší mravenčí práce námezdních dělníků, přesunuté do zemí s levnou pracovní silou, překonat svou línou, těžkopádnou a zanedbanou základnu. To všechno se vyhrocuje nikdy neodstraněnou, ba spíše zakonzervovanou rasovou segregací a energetickým vykořisťováním národů Evropy, Afriky a jiných oblastí. Kéž jim Bůh pomůže! Tomáš Bahounek OP

+++

ODPOVĚDI

JSME STÍŽENÍ KLETBOU: I V LETU NEJVYŠŠÍCH ROZTOUŽENÍ
TÍŽÍ ZEMĚ JSME PODROBENI, DO TMY KRVE SVÉ POHROUŽENI.

„JSTE MOCNÍ A NESMRTELNÍ; A VAŠE DUŠE TAJUPLNÁ
NESE V SOBĚ SLUNCE A JARA A VINOBRANÍ NESČÍSLNÁ.“
V MLČENÍ KOSMU, VE STŘEDU HVĚZD, JEŽ HASNOUCÍ ZKRVAVĚLY,
JAK V ŘETĚZU STRÁŽNÝCH OHŇŮ NEPŘÁTELSKÝCH JSME OSAMĚLI.

„TÍŽÍ VÁS ODĚNÍ TĚŽKODĚNCŮ: V ZÁPOLENÍ,
K VYSVOBOZENÍ VŠECH BYTOSTÍ ZEMĚ JSTE VYVOLENI.“
KLEKNOUT NA SBORCENÁ PRSA PŘEMOŽENÉHO USILUJEM,
A I KDYŽ MILOVAT TOUŽÍME, NEMILUJEM', NEMILUJEM'.
„JAK OVOCE NEDOZRALÉ JSTE ZTVRDLÍ; A OŽEHNUTÍ
TAJEMNÝM LÉTEM, ZRAJETE K SLÁVĚ BRATRSKÝCH OBEJMUTÍ.“
RADOST JE SLUNCE, VIDĚNÉ VE SNU: PŘI PROCTINUTÍ UHASÍNÁ;
BOLEST MÁ TISÍCE OČÍ A NIKDY DOCELA NEUSÍNÁ

„S MILIONY JSTE V TAJEMNÉM BRATRSTVÍ SPJATI
A JENOM V RADOSTI MILIONŮ SE BUDETE RADOVATI.“
K PLUJÍCÍM OSTROVŮM ŠIROKOU BRÁZDOU VŮNĚ PLUJEM' ...
PLUJEM' A OSTROVY PLUJÍ A NIKDY SE NEPŘIBLIŽUJEM'
„KRÁLOVSKÉ VAŠE ZRAKY KLAMEM VÁS OBESTŘELY:
OSTROVY V ŽÁŘI, JEŽ V DUŠI VÁM KVETOU, PŘED VÁMI OTEVŘELY.“

Otokar Bězina ODPOVĚDI (RUČE)

+++

ĎÁBELSKÉ INTRIKY KOLEM BABICKÝCH MUČEDNÍKŮ

nás přivádějí k rozlišování mezi povznesením bl.mučedníků Václava Drboly a Jana Buly na oltář a přehlížením mučedníka Františka Pařila. Stručně řečeno, devět advokátů diaboli nás vede k dilematu: ZRADIT KRISTA NEBO KOMUNISMUS? Řekneme-li to takto otevřeně, tak samozřejmě zvedáme ruku

pro Krista a odmítáme komunismus. Jenže skutečnost není tak prostá a odkrytá, jak se zdá. Všichni jsme nenápadně vyváděni na pranýř, nad kterým se houpe oprátka, připravená právě pro nás. Jak je možné? Co je to za nesmysl?

Je to strašně absurdní, ale je to jen výsledek pouze přirozeného experimentování. Není to však ani zdaleka jen spiklenecké dílo nějaké vybrané skupiny, ale i širokých mas, chtivých požitků. Je to dílo celé mnohonárodní společnosti, která se do tohoto díla neuváženě a bezhlavě vrhla. Velkou vinu na tom nese křesťanská inteligence, která bere varování nebezpečné působnosti zednářů a sionistů na lehkou váhu, ba jejím zlehčováním, ale především stěžováním činnosti horlivců, odhalujících protispolečenské a protikulturní působení těchto vykutálených darebáků, ba i pronásledováním odhalujících horlivců. Přitom nejde jen o nějaké spiknutí. Jde pouze o snahu postupovat bez Boha zkusmo, aby z toho vzešel nějaký nový experiment. Plodem je nový komunismus, ale také fašismus a nacismus, a to s lidskou tváří a bez řvoucího Hitlera a nadutého Duceho.

Je to popření demokratické volby a svobody. Protiklad těchto svobod a je zčásti hlavním rysem politiky vládnoucích politických stran. Kombinací těch nejautoritativnějších prvků italského fašismu, německého nacismu, ruského socialismu a západního kapitalismu na základě zásad korporativní a státní moci se daří se zavřenýma očima sjednotit politickou „levici“, „pravici“ a „střed“.

Hlavním rysem tohoto systému dneska už není hlučně řvoucí diktátor, nýbrž systém korporativistické a kolektivistické moci, kde se u moci navenek střídají představitelé různých účastnických národních států, takže se odpovědnost za konkrétní kroky vcelku rozptyluje. Korporace, instituce a kolektivy vytvořené absolutní mocí státu a nového útvaru tvrdí, že znají lépe než jednotlivci, rodiny, společnosti a národy svobodný spontánní proces, který je s nimi spojený. Ale čím více tyto režimy chybují, tím více se organizují a sešňorovávají. Organizace je spíše pudová a bezduchá forma sebezáchovy režimu. A čím více režimy organizují, tím více jejich moc mohutní. A čím více se lidé brání jejich moci a kontrole, tím autoritativnější je jejich odpověď.

Obětování sebeurčení národů je posledním krokem v procesu, jenž pohlcuje svobodu a odpovědnost jednotlivců a sdružení, kterým svobodně projevují svou oddanost. Komunismus, fašismus i nacismus dnes opět fakticky ožívá a bují přinejmenším ve své sociální, hospodářské a „geopolitické“ formě v institucích, třebaže právně je vše maskováno něčím

takovým, čemu se za komunistické nadvlády říkalo „demokratický centralismus“.

Tři hlavní zájmové skupiny. První jsou odbory, banky, korporace a průmyslové federace, které vyjadřují korporativistické zájmy. Druhým slouží za vzor donucovací tradice socialistů, konzervativních intervencionistů a fašistů. Třetí tvoří jednotlivci a skupiny, kteří sdílejí stejnou snahu o korporativistickou a sociální organizaci.

Protidemokratická úloha státní a korporativní moci, tak jasně představovaná v činnostech nadnárodních mocenských elit jako je skupina Bilderbergů, zapadá do plánu korporativní převahy dnešní demokracie.

Skryté síly korporativistické a státní moci byly přichystány podrobit jednotlivce, rodiny a národy, které jsou jedinými oprávněnými demokratickými činiteli svobody a zodpovědnosti, zatímco korporativistické elity je popírají.

Nátlačková moc státu a kolektivů podporovaných státem je stejně přitažlivá pro korporativistické (tj. ne individuální) kapitalisty, jako pro socialisty, a kombinace těchto dvou hnutí v korporativistickém státě je v podstatě hospodářským základem fašismu.

Toto stádium sociálního a hospodářského fašismu sebou fakticky přináší politický a vojenský komunismus, který potom ohrožuje vnitropolitický mír i svobodu ostatních národů.

Komunismus, propojený s fašismem, ve svých hospodářských a sociálních strukturách sjednocuje státní socialismus a korporativní kapitalismus. Komunismus či fašismus není pouze jinou variantou k jiným politickým hnutím v rámci demokratického systému, nýbrž je alternativou demokratického systému jako celku.

Tento patvar není exotickým trikem politiků spojených fanatickým diktátorem. Je to spíše slátanina myšlenek, názorů a postojů, které sdílejí v různé míře „demokratické“ strany a ovšem jehož sociální a hospodářské struktury samy, často nevědomky, vytvářejí. Obrovský tlak, který tím vytvářejí na svobodný hospodářský a politický systém stejně jako na jednotlivce potom vedou ke zhroucení parlamentního státu. Jejich pokračovatelé, s využitím stávajících struktur, provádějí potom proces politických a vojenských stadií komunismu, nacismu a fašismu tak, že válečné výboje nahrazují „mírovým“ podpisem smluv a ukládáním direktiv a regulací.

Od samého počátku nejsou zednáři a sionisté pouze skrytou politickou skupinou. Jsou také korporativistickou klikou, zahrnující bankéře, obchodníky a hvězdy masmedií a internetu, která si bere na pomoc umělou inteligenci a roboty.

Protokoly prvé schůzky Bilderbergů vyjadřují jejich cíle: „... vyvinout mezinárodní řád, který by viděl za krizi dnešních dnů. Až čas dozraje, naše současné koncepte světových záležitostí musí být rozšířeny na celý svět.“

Klíčové fráze či spíše kódová slova pro tuto samozvanou elitu, zahrnují „mezinárodní řád” - frázi společnou jak pro neprozíravé korporativisty dnešních dnů, tak zkázonosným vůdcům fašistické Itálie, nacistického Německa stejně jako internacionalistům socialistického koncentráku.

Může být zednářská lóže nebo sionistů označena jako „konspirační”? Prvním a trvalým konspirátorem je ďábel, a ostatní jsou v jeho službách. Obecně je to skupina politiků, kteří spoléhají na kolektivistickou politiku uvnitř národních států, „organizaci” kapitálu a pracovní síly, s prvotřídními mozky (jako jsou ty jejich vlastní), a kteří, když zklamali přesvědčení domácích voličů, tíhnou k nadnárodnímu kolektivismu větších a tedy vzdálenějších a méně demokraticky odpovědných mocenských sil. Zednáři vždy diskutovali a podporovali svou mocenskou politiku a návrhy za zavřenými dveřmi.

Zednáři tvrdí, že jednotlivci jsou zváni k diskuzi, nikoli jako osoby s pravomocí rozhodovat nebo chápat program jednání. Jejich schůzky jsou zahaleny tajemstvím. Často jsou pod dozorem ozbrojených sil států, ve kterých se scházejí. Jsou přijata zvláštní bezpečnostní opatření, oficiální auta očekávají hlavní účastníky na letištích, jsou zajištěny zvláštní šifrované telefony a jiné telekomunikační spojení přímo na vládu a korporativní hlavní stan. V hotelech smějí být pouze účastníci, které pronajmou, delegáti přijíždějí anonymně, žádný program jejich setkání není zveřejněn a nejsou vydávány žádné seznamy účastníků ani komuniké.

Žijeme v podmínkách „demokraticko-centralistického” útvaru. Tento patvar bere v úvahu nepatrnou úlohu politického nebo demokratického systému. Spoléhá na to, že lidské štěstí může být zaručeno silným státem a silnými a disciplinovanými korporacemi kapitálu a pracovní síly, která sama sebe organizuje.

Tři vlastnosti jsou příznačné pro komunismus stejně jako fašismus - důvěra v sílu a právo státu, potlačení nesouhlasu a osobní zneužití jako zbraně proti zranitelným.

Spoléhají na záludnost a účinnost politické akce, státní moci, kolektivní řešení sociálních a hospodářských problémů, nadnárodní organizace, většinové hlasování jako zdroj sociální moudrosti a nevýznamnost národů a národních parlamentů. Kombinují socialistický donucovací režim s korporativistickým kapitalismem, úsilí o využití hospodářské moci a později usilují o její politickou moc. Podporují „solidaritu” kombinací odborů, politiků a korporativistických

obchodníků do skupin s mnohastrannými zájmy a ignorují zájmy a potlačují vliv individuálních voličů a spotřebitelů.

Mediálně ovládané masy jsou vyzývány, aby všechno utratily ve spotřebním požitkářství. Kolektivní korporace jsou v rovnováze proti kolektivním odborům - a proti několika sdružením privilegovaných spotřebitelů. Svobodní a odpovědní jedinci, rodiny a společenství jsou ponecháni v nepohodě a neschopní odolávat hospodářským a politickým zdrojům moci.

Obraz kolaborace a normalizace je skoro stejný. **Dodnes máme možnost volby mezi kolaborací s nadnárodním korporativismem a imperiální kontinentální mocí budovanou spíše na potlačení než na vyjádření veřejného mínění na jedné straně, a na druhé straně rodinou národů, která je otevřená celosvětovému svobodnému obchodnímu systému a vládě zákona.**

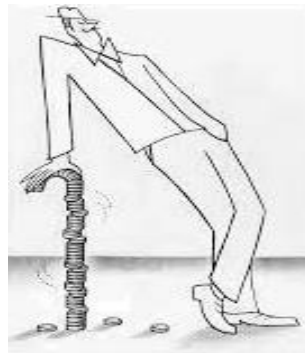
Jenže ta druhá možnost je schůdná jedině se Spasitelem Ježíšem Kristem a jeho svatou Církví. Také ji doprovází pro většinu lidí protivná askeze a nezáživný odklon od spotřebního zaměření západní společnosti. Ovšem proč by se někdo namáhal se sebezáporem, když jsou obě možnosti spojené s výhledem poklesu hmotné životní úrovně? Kdo by se pachtil za svobodou, která v nejbližším časovém výhledu zůstává jenom v rovině duchovní a mravní? Takto zůstává tato možnost opouštěna i mnohými křesťany. Potom sledujeme, jak mnozí zvolení jakoby křesťanští poslanci zvedají souhlasně ruku k sedmeru pohlaví, eutanázii, manželství homosexuálů a lesbiček, antikoncepci, abortu, k „ekumenickému“ sblížování se satanismem, atd. Ďábel však díky Kristu prohrál.

Samo toto uvědomění si daných věcí nemůže pomoci obrátit současný protivný směr událostí, vedoucích k našemu očišťování. Je třeba chápat tento směr, uvědomit si své místo v proudu, který nás nezadržitelně strhuje, nepodléhat malomyslnosti. Stačí **pokojně přijímat pokání a pracovat s růžencem v rukou na obnově lidstva obnovou každé osoby a rodiny.** Nelze počítat s nějakým náhlým jednorázovým skokem. Naše očištné pokání je dlouhodobý proces. Bohorodička za nás prosit nepřestane, dědictví Otců zachovej nám Pane! Tomáš Bahouněk OP

+++

ÚSMĚV ŽIVOTA

MÁ DUŠE BÁZNÍ TRÁSLA SE PŘED ŽHAVÝM ZAJETÍM
TVÝCH NĚMÝCH POHLEDŮ, KDYŽ POTKALY SE S MÝMI,
A VÍR, V NĚMŽ OKAMŽIKY SVÍTÍ STALETÍM,
KDYŽ ZA MNOU ZAVŘEL SE VLNAMI TAJEMNÝMI.
DEN BLEDÝCH SVĚTEL KOLEM NÁS JAK VICHŘ ZEMÍ TÁH,
DO DUŠÍ ŽHAVÉ VÁL A Z DÁLKY ŠUMĚL SNĚNÍM,

HRÁL HUDBOU V NADĚJÍCH A TESKNĚM V ŠAMOTÁCH,
A V TICHU SOUMRAKŮ SI LEHAL UNAVENÍM.

A ZRAK TVŮJ STÁLE HLOUB SE TMĚL, MÁ SLUNCE HASLA V NĚM,
I JITRA PŘÍŠTÍCH DNÍ, JEŽ JAREM VONĚLA MI,
A ODLESK NOCI PŘED MÝM NEJPRVNĚJŠÍM DNEM
DO SLZÍ ZLOMENÝ Z NĚJ SÁLAL HLUBINAMI.
TU POHLED ZE VŠECH NEJTĚŽŠÍ JSEM HODIL DO TVÝCH VLN,
AŽ VSTRČ MI VYSTŘÍKLY SVŮJ PRAMEN NEJTAINĚJŠÍ,
A HLE! V TVÉM ZRAKU TESKNÝ ÚSMĚV CHVĚL SE TOUHY PLN
A V JEHO PAPERSCÍCH HRÁL JINÝ, JEŠTĚ ZÁHADNĚJŠÍ:
HVĚZD BÍLÁ SVĚTLA ŠEPTALA O HLOUBCE SOUMRAKŮ,
SNŮ SLUNCE MAGICKÁ DO NOCÍ VYCHÁZELA,
A V DUŠI UNAVENOU MNOŽSTVÍM ZÁZRAKŮ
KVĚT PRVNÍCH, NEJSKRYTĚJŠÍCH RŮŽÍ NAHÁZELA.

Otokar Březina Úsměv života, (Větry od polí)~

+++

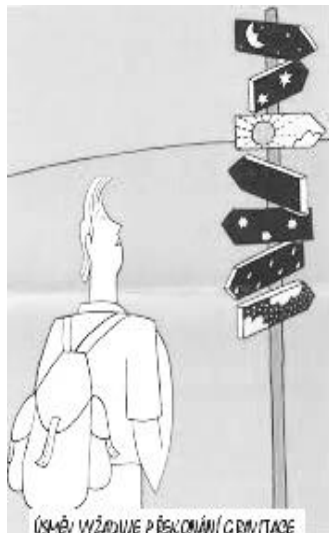
MYSTIKA STÁŘÍ - JAK MÁME VNITŘNĚ ŽÍT

Pane, je mnoho různých cvičení a způsobů života. Jeden takový a druhý zase jiný, i moudrých lidí je spousta a jeden se liší od druhého. Je jich nesčíslný počet a nauk je bez počtu. Věčná Moudrosti, pouč mne krátce o tom, co skrývají hlubiny těchto věcí, čeho bych měl nejvíce dbát na cestě pravého života.

Věčná Moudrost: Toto je pravé, nejužitečnější a nejkratší poučení, jaké se dá nalézt v knihách, ays byl stručně poučen o veškeré pravdě. co se týče nejvyšší dokonalosti posvěceného života: Poodstup ode všech lidí, očisti se ode všech představ, osvobod' se ode všeho, co by s sebou mohlo přinést přilnutí, starostlivost a malichernost, a zaměř svoji mysl k ustavičnému, tajemnému patření na Boha, v němž bys mne po všečen čas nosil před svým pohledem s pevným upřením, od něhož by tvé srdce nikdy neupustilo

Služebník: Pane, kdo může ustavičně patřit na tvou tvář?

Věčná Moudrost: Z těch, kdo žijí tímto světem, nikdo. Tobě jsem to řekl jen proto, ays věděl, kde máš přistát a kam máš směřovat a kam máš rozevlát své srdce. A když ztratíš pohled na mne, tak má být tak, jako bys ztratil věčnou blaženost, a máš se opět navrátit, odkud jsi vyšel, a mít se na pozoru. Jestliže jej ztratíš, tak jsi jako plavec, který v divokém burácení vichru a vlnobití ztratí stožár a jenž neví, kam by se obrátil. Nedovedeš-li však ještě trvale při něm prodlévat, kéž tě množství návratů a stálých útěků dovede k ustálení a návyku, pokud ovšem je to možno! Slyš, slyš milé dítě, upřímná naučení svého věrného Otce! Zapamatuj si je! Uzavři je do svého srdce! Uvaž, kdo je ten, kdo ti dává toto naučení, a jak vážně to myslí. Chceš-li být stále dokonalejší, stav si to před oči! Ať sedíš, stojíš nebo chodíš, stále si myslí, jako bych tě právě napomínal

ÚSMĚV VYZRÁDNE PŘEKONÁNÍ GRAVITACE

slovy: „Milé dítě, žij vnitřním. čistým a vznešeným životem, a tak brzy pronikneš má slova a poznáš i dobro, z něhož ti bylo ještě mnoho ukryto!

Služebník: Bud' na věky pochválena, věčná Moudrosti! Kdybych to ale nechtěl, můj Pane a věrný Příteli, činit, přiměj mne k tomu svými sladkými slovy a láskyplnými naučeními. Pane, chci - a musím vynaložit na to veškerou péči - abych to uskutečnil. Bl.Jindřich Suso, O věčné Moudrosti II,23

+++

LAUDES

CHVÁLIT BOHA

KDYŽ MEZI ZUBY

SKŘÍPOU STŘEDY

Z NEPRŮHLEDNÝCH SKEL

VBÍTÝCH OKEN

NA DVEŘÍCH BEDEN ZPOVĚDNIC

KDE SOTVA ULEVÍME

STŘEVŮM DUŠE STAŽENÝM KŘEČÍ

VĚČNĚ PŘEDPOSLEDNÍHO TAŽENÍ

A JIŽ ÚZKOST PŘEDSMRTNÁ

TKÁ GOBELÍN ŠTVANICE

PRO KTERÝ CELÝ ŽIVOT NÁŠ

BYL JEN RÁM

Karel Kriepelka

+++

„Tak už to, děti, v přírodě chodí.
Blbost odkvete a přijdou plody.“

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH. ŽIVOTA PATRIKA KUŽELY OP LARCHER – MEYNARD

Rozjímání o životě a ctnostech svatého Otce Dominika - 15. úterek

Sláva, které se těší svatý Otec Dominik v nebi

Kdo slaví mne, toho oslavím. /I.Král.2,30./

1. Uvažujme, jak Bůh vysvobodil duši našeho blaženého Otce z tohoto ubohého vyhnanství, zjevil jeho slávu rozličnými zázraky, //a mezi jinými i zjevením, které měl řeholník Guala, převor kláštera v Brescii. Tento světec viděl ve vytržení, jak se otvírá nebe a dva žebříky se spouštějí k zemi ve chvíli, kdy Dominik umíral. Jeden držel Kristus Pán, druhý přesvatá Panna. Dole mezi žebříky viděl velkolepý trůn, po obou žebřících vystupovali a sestupovali andělé a duše našeho svatého Otce, obklopená voji nebeských duchů velebících jej chvalozpěvy byla na trůně. Nato Pán Ježíš a Panna Maria táhli žebříky do nebe a s nimi i trůn a toho, kdo na něm seděl. I otevřely se brány nebeského Jerusalema a přijaly nového občana, a *andělské kůry tleskají tomu, jenž vystupuje z údolí mrzkého světa. /8.Responsorium/.*

Tento tajemný žebřík značí ctnosti, kterými se náš svatý Otec povznosl k nejvyšší dokonalosti, a utrpení, které vytrpěl během pozemského života. Láska

k Bohu a bližnímu, pohrdání pozemskými věcmi i sebou samým, mrtvení, chudoba, trpělivost, modlitba, čistota, zkrátka všechny ctnosti života činného i nazíravého byly stupně, po kterých dospíval a dospěl k slávě, jakou nyní má a již se těší v nebi. Radujme se i my s tímto věrným přítelem 'Ježíšovým, jak byla k tomu zvána serafská Teresie /ve vidění v Segovii v dominikánském klášteře svatého Kříže, kde prolil svatý Dominik mnoho kajnické krve za hříšníky/, a

všimněme si žebříku, po kterém nás zve, abychom vystoupili k němu, aby nás spojil se sebou a zaplavil nás radostí, kterou sám překypuje. Snad nás odstrašují obtíže, cesta se nám snad zdá příliš dlouhá, všechny útrapy tak krátkého života ve srovnání s blaženou věčností, kterou nám Bůh za odměnu chystá? Vzpružme svou naději touto útěšnou myšlenkou: utrpení je krátké, kdežto radost věčná. Připravme svoje srdce, aby Bůh mohl do něho vlévat stále vyšší stupně ctností, tak abychom si tu odměnu zasloužili, především však se vynasnažme, milovat Boha z celého srdce a nemilovat nic mimo něho. A milovat své bratry jako sebe bratrskou láskou, a být ochotni prokazovat jim jakékoli služby se srdcem pokorným a poddaným Bohu nebol to

je podstata a souhrn našich svatých pravidel. Být chudý, ochuzen sám o sebe a o vše, co není Bůh, zbaven všeho vlastnictví, všeho majetku, všeho chtění, všech tvorů a všeho, co by nás mohlo odvracet od Boha, aby Bůh zcela vládl, jak sám chce naší bytostí, do níž vtiskl svůj božský obraz, kde nachází svou rozkoš a radost to je cíl našich stanov... Jen a jen kvůli tomu byla zavedena všechna naše pravidla, a čím lépe nás vedou k tomuto cíli, tím víc je máme milovat, provádět a vážit si jich. To je smysl našich slibů a našich přísah skládaných Bohu a závazků přijatých vůči němu. Jestliže nezachováme tento řád, jsme nevěrní a křivopřísežní. Zachováme-li jej však, dosahujeme cíle, který si vytkl náš svatý patriarcha. Neboť právě v tom záleží pravý duch a podstata Řádu, který on založil, a pravidel, který stanovil." /Jan Tauler, řeč na 4. neděli postní./

2. Uvažujme, že ta sláva, jaké se náš svatý Otec těší v nebesích, není jediná odměna jeho života a jeho lásky. Bůh chtěl, aby jeho jméno bylo slavné i ve svaté Církvi. Žasneme, kolik chrámů a oltářů je mu zasvěceno, kolik klášterů jeho řádu, kolik měst, krajů, království se postavilo pod jeho ochranu. Přidejme k tomu nesčetné milosti a zázraky, které udělil Bůh na jeho přímlovu, a řekněme, zda mohla být jeho pokora více povýšena zde na zemi. A když podle svatého Řehoře se každý vyvolený Boží objeví na Posledním soudu v průvodu duší, které svou horlivostí získal, jak asi slavné bude vystoupení našeho svatého

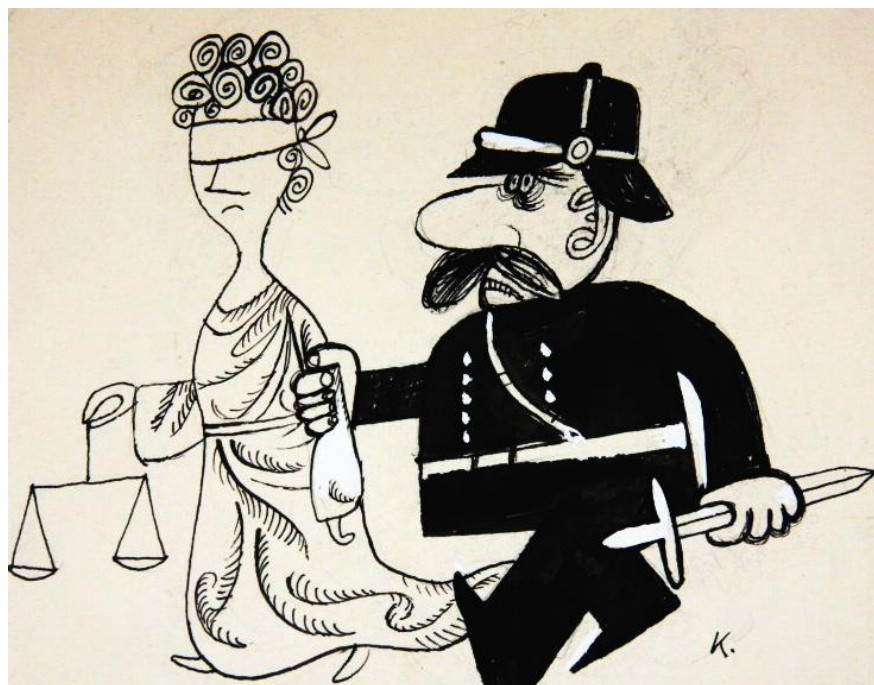
Otce na tomto vesmírném divadle , až jej budou provázet duše, které získal za svého apoštolování!

Kdo spočítá nevěřící osvícené jeho naukou, hříšníky obrácené jeho úsilím a jeho modlitbou? Kolik asi jeho slavných synů a dcer, našich milovaných bratrů a sester, kteří dosáhli vrcholů svatosti právě tím, že se ubírali v jeho stopách a zachovávali jeho pravidla bude ho následovat v tomto slavném triumfálním průvodu a budou sdílet radost vyvolených! Jaká sláva, jaký průvod, jaký triumf! Ale my, budeme i my v zástupu slastných dětí svatého Dominika, které viděla v extasi svátá Kateřina Sienská, jak je svatý Dominik představuje božskému Spasiteli a vypočítává jejich zásluhy a slávu? /Život sv. Kateřiny od Cartiera/ Budeme v ten den tvořit zářivou svatozář svému patriarchovi, nebo snad se budeme muset postavit mimo kruh této triumfující rodiny? Závisí to na nás. Budeme-li žít podle pravidel a příkladu našeho svatého zakladatele, budeme se v Soudný den moci účastnit jeho radosti a slávy.

Svatý Otče Dominiku, povstaň a uč nás jít po stopách Spasitelových! Smiřuj nás s Ježíšem Kristem svými svatými a něžnými modlitbami, když vidíš, jak jsme hříšní v očích Stvořitele! Vypros nám odpuštění našich vin, pokoj našich duší a nebeské radosti. Amen, amen!

Uctívějme dnes 5. tajemství slavného růžence, korunování Panny Marie, a prosme na přímlovu svatého Dominika o milost být jednou spojeni s ním se všemi jeho dušemi pod pláštěm Královny nebes. /přel.Patrik Kužela OP/

+++

+++